

reform efter min Mening bør se ud inden for denne Etat. Først og fremmest bør man tage Sigte paa alle de Funktionærer i Jernbaneetaten, som nu have en Løn, der er under det Maal, som man maa anse for nødvendigt til Livets Ophold, til, at et Menneske kan føre en menneskeværdig Tilværelse, faa det nødvendige til Føde og Klæder og Livets øvrige Fornødenheder. Jeg mener dernæst, at en Lønreform bør tage Hensyn til de bestaaende Lønninger, og at man ikke bør gennemføre en Ordning, der paa noget Punkt gør Lønningerne mindre, end den var i Forvejen, og endelig er det min Mening, at der bør tages Hensyn til det ansvarsfulde og farefulde Arbejde, der er forbundet med Beskæftigelse ved Jernbanerne. Med Hensyn til det første Punkt skal jeg blot sige, at det jo er bekendt, at der inden for Jernbaneetaten blandt dem, der paa Lovforslaget komme ind under 15de Lønningsklasse, findes Mennesker, hvis Løn er 300 Kr. og derunder. Jeg tror, det høje Ting vil give mig Ret i, at en Løn af 300 Kr. og derunder ikke er tilstrækkelig til, at et Menneske kan faa det nødvendige til Livets Ophold. Og selv disse underordnede Funktionærer, selv disse Lædvogtere have jo et Arbejde, der er meget ansvarsfuldt. Hvis de ikke passe deres Gerning, kan der afstedkommes Ulykker derved. Naar jeg overhovedet siger, at man bør tage Hensyn til den ansvarsfulde og vanskelige Gerning, som de fleste have, der ere beskæftigede ved Jernbaneetaten, er dette jo noget, jeg ikke behøver at udvikle videre. — Det er noget, alle vide, at en eneste lille Fejl eller Mangel paa Agtpaagivenhed kan afstedkomme de største Ulykker for de Menneskers Liv, som de vedkommende have Ansvar for. Vi have jo set Eksempler paa, hvorledes Opmærksomhed eller Mangel paa Agtpaagivenhed har afstedkommet Ulykke for mange Mennesker. Jeg skal blot minde om den skrækkelige Gentoftelykke forleden Aar. Og ikke nok med, at alle disse Mennesker dels blev Invalider, dels omkom ved denne Ulykke, men denne svier den Dag i Dag til Statskassen ved de ret betydelige Beløb, der endnu maa svares. Naar der altsaa maa stilles saa store Fordringer, og naar den Maade, hvorpaa disse Mennesker passe deres Gerning, kan have saadanne Følger, som det i Virkeligheden kan have for andre Menneskers Liv og Lemmer, maa man først og fremmest kræve, at det er et Elitekorps, at det er Mennesker, der ere sig deres Ansvar bevidst, og at de ere klare

over, hvilket vanskeligt Ansvar de have at varetage. Det ærede Medlem, der sidst talte (Berntsen), nævnte en Del af de Lønninger, der gives ved Jernbaneetaten, og sammenlignede dem blandt andet med den Begyndelsesløn, der gives til mange Lærere ude paa Landet. Efter det ærede Medlems Udsagn var der adskillige Lærere paa Landet, som fik en Begyndelsesløn af 600 Kr. Jeg mener, at man absolut ikke bør lægge denne Maalestok til Grund. Jeg skal for øvrigt i Parentes bemærke, at jeg heller ikke finder det rigtigt, at man byder de Lærere, man ansætter ude paa Landet, 600 Kr. som Begyndelsesløn, da det jo dog er Folk, som have maattet gennemgaa en lang Undervisningstid, før de ere blevne Lærere. Jeg vil meget bede Tinget om ikke at anlægge den Maalestok med Hensyn til Lønnen for disse Funktionærer i Statens Tjeneste, som det ærede Medlem her har gjort. Disse Mennesker ere berettigede til at faa en god Løn for det Arbejde, de udføre i den Virksomhed, de ere ansatte i. Det er ikke nok med, at andre Menneskers Liv er afhængig af den Agtpaagivenhed, med hvilken de passe deres Virksomhed. Det viser sig ogsaa, at overordentlig mange af disse Funktionærer, naar de ikke ere agtpaagivende, risikere enten at blive dræbte eller komme til Skade. Ifølge det Regnskab, vi have modtaget fra Statsbanerne for 1900—1901, var Forholdet jo saaledes, at af samtlige Funktionærer bleve 8 dræbte, 10 haardt saarede og 42 let saarede. Det er altsaa et meget højt Antal, der er kommet saaledes til Skade, at de enten have mistet Livet eller have været syge i kortere eller længere Tid deraf. Man bør ogsaa tage Hensyn til dette, naar man skal bedømme, hvilken Løn disse Funktionærer skulle have. En skønne Dag maa der maaske sendes Bud hjem til deres Hustru og Børn, at nu er Manden ikke mere, fordi han er bleven dræbt i Jernbanens Tjeneste. Som sagt, jeg mener derfor, at under Hensyn til, hvad jeg her har sagt, bør man yde disse Funktionærer en god Løn, man bør ikke være alt for nøjeseende med, om de skulde faa en Løn, der maaske er over det Maal, som mange andre Arbejdere i andre Virksomheder faa.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem fra Vestervig (N. Andersen) gennemgik de forskellige Lønningssatser, dels som de ere i Øjeblikket, og dels som de ville blive efter det foreliggende Forslag, og efter den Udvikling, det ærede